

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/23673 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 22 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 24 april 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 14 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 19 juli 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R. van der Spoel, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Spoel
Lid van de enkelvoudige kamer

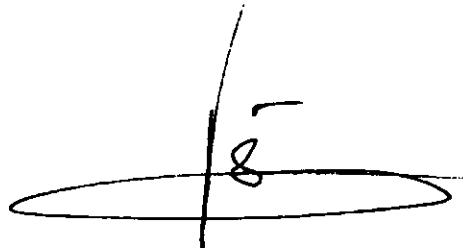
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 augustus 2007

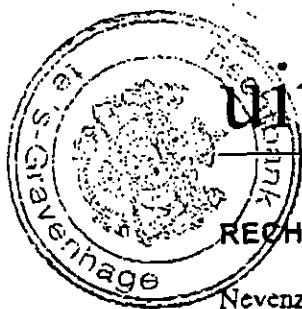
210.

Verzonden: 23 augustus 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen,
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/23673

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op
van Azerbajdsjaanse nationaliteit,
V-nummer
eiser,
gemachtigde: mr. F. van Dijk, advocaat te Groningen,
en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. dr. J.P.M. Wuite, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 30 oktober 2002 heeft eiser een aanvraag om verlening van een
verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Verweerder heeft bij beschikking van
24 april 2006 afwijzend op de aanvraag beslist.

1.2. Bij beroepsschrift van 15 mei 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde
beschikking beroep ingesteld.

1.3. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank
toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden
en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken.
Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.4. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 29 mei 2007.
Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft
zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft, samengevat, het volgende aan zijn asielaanvraag ten grondslag gelegd.

Eiser is van Azerbeidzjaanse nationaliteit. In april 1989 is eiser met zijn familie uit Azerbeidzjan naar Rusland gevlucht omdat zijn vrouw vanwege haar Armeense afkomst in Azerbeidzjan problemen had. In Rusland verbleef eiser in een dorpje vlakbij de grens met Georgië. Na twee jaar begon het conflict tussen Georgië en Abchazië. Naar aanleiding hiervan werden er controles gehouden. Wanneer eiser 's nachts van zijn illegale werkzaamheden bij een bakkerij terugkeerde naar huis werd hij aangehouden door militairen van de OMON (Otryad Milicii) en plaatselijke jongeren. Zij mishandelden hem en vertelden hem dat hij het land moest verlaten. Dit en de omstandigheid dat eiser zijn verblijf in Rusland niet kon legaliseren zijn de redenen dat hij met zijn familie Rusland in mei 1999 heeft verlaten. Zijn vrouw en oudste zoon zijn naar Nederland gevlucht. Eiser is met zijn andere zoon naar in de Oekraïne gereisd. Daar heeft hij in afwachting van een mogelijkheid om zich bij zijn vrouw en zoon te voegen tot oktober 2002 verbleven. Op 20 oktober 2002 is eiser in Nederland aangekomen.

2.2. Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 31, eerste lid, juncto artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Eiser heeft geen enkel indicatief bewijs van de reis overgelegd. Verweerder meent dat van eiser in redelijkheid mag worden verwacht dat hij zijn gestelde reis van de Oekraïne naar Nederland met documenten weet te staven en voorts, dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken zoals de namen van de chauffeurs van de auto waarmee hij is gereisd, de plaatsen waar hij doorheen is gereisd en de wijze waarop grenscontroles zijn gepasseerd. Verweerder meent dat de verklaringen van eiser dat hij onderweg veel sliep en dat de chauffeur en de reisagent niets tegen hem zeiden hieraan niet afdoen. Voorts overweegt verweerder dat het algemeen bekend is dat een persoon die zich binnen de grenzen van Europese Unie begeeft en niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezit, verplicht is persoonlijk zijn grensoverschrijdingsdocument te overhandigen aan de douane van het Europese land waar hij het Schengengebied binnenkomt. Verweerder ziet niet in waarom eiser geen grensoverschrijdingsdocument heeft hoeven te overhandigen bij de Pools-Duitse grens. Eisers verklaringen dat hij tijdens de grenscontroles sliep en dat de reisagent de gebruikte grensoverschrijdingsdocumenten overhandigde acht verweerder ongeloofwaardig. Daarnaast is de stelling van eiser dat het vanwege diverse redenen zeer goed mogelijk is dat er geen controles plaatsvinden, onvoldoende om aan te nemen dat eiser bij inreis van het Schengengebied het grensoverschrijdingsdocument niet heeft hoeven te overhandigen. Gelet op het voorgaande overweegt verweerder dat eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem is toe te rekenen. Verder overweegt verweerder dat eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij zonder verblijfstitel dan wel enig ander (identiteits)document langdurig in de Russische Federatie heeft verbleven. Eisers stelling dat hij in oorlogsgebied heeft gewoond doet hieraan niet af omdat in ieder geval tijdens de eerste twee jaar van zijn verblijf in er nog geen conflict was tussen Georgië en Abchazië. Ten gevolge hiervan heeft eiser niet voldaan aan het gestelde in hoofdstuk C8/ 3.3.5, Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), landgebondenbeleid Azerbeidzjan. Gezien het bovenstaande overweegt verweerder dat de oprechtheid van eisers asielrelaas op voorhand is aangetast en dat afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid hiervan. Gelet op het toerekenbaar ontbreken van documenten dient van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Verweerder overweegt hieromtrent het volgende. In de taalanalyse van eisers zoon is eenduidig geconcludeerd dat hij afkomstig is uit Armenië. Verweerder concludeert in het licht hiervan dat de verklaring van eiser dat hij en zijn gezin gedurende een periode van ongeveer tien jaar illegaal in de Russische Federatie hebben verbleven, ongeloofwaardig is. De stelling van eiser dat zijn zoon het Armeens spreekt dat hij met zijn moeder en met andere Armeniërs aan de kust van de Zwarte Zee sprak, doet

hieraan niet af aangezien deze niet nader is gemotiveerd. Daarnaast kan de stelling van eiser dat hij niet gewezen is op de taalanalyse van zijn zoon niet gevolgd worden aangezien verweerder reeds in het voornemen hiernaar verwezen heeft. Verweerder meent dat tegen deze achtergrond, aangenomen dient te worden dat eiser van oorsprong uit Azerbeidzjan afkomstig is en dat eiser in mei 1989 zijn toevlucht heeft gezocht in Armenië waar hij langere tijd heeft verbleven. Verweerder overweegt dat deze motivering in lijn is met de overwegingen in de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 15 oktober 2005, in de zaak van eisers echtgenote. Gelet op het voorgaande, is verweerder van mening dat het relaas van eiser met betrekking tot zijn gestelde illegale verblijf in de Russische Federatie en de Oekraïne geen positieve overtuigingskracht bezit. Voorts overweegt verweerder dat, aangezien eiser verklaard heeft nooit persoonlijke problemen te hebben ondervonden in Azerbeidzjan en geen problemen te verwachten bij terugkeer in Azerbeidzjan, hij niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000. Verder kan uit het relaas van eiser niet de conclusie worden getrokken dat er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer in het land van herkomst zal worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verder is verweerder van oordeel dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Eiser heeft in mei 1989 Azerbeidzjan verlaten en is nadat hij verbleven heeft in een derde land, in oktober 2002 naar Nederland gekomen. Verweerder is van mening dat eiser zich heeft weten te handhaven in het derde land. Ten slotte is verweerder van oordeel dat eiser als Azerbeidzjaanse staatsburger terug kan keren naar Azerbeidzjan. Voor zover eiser wijst op de omstandigheid dat hij niet met zijn gezin kan terugkeren naar Azerbeidzjan omdat zij geen documenten hebben verwijst verweerder naar de overwegingen in de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 26 juni 2006, in de zaak van zijn echtgenote. Gelet op deze uitspraak valt niet in te zien waarom eiser en zijn gezin niet terug kunnen keren.

2.3. Eiser heeft zich in zijn zienswijze en in de gronden van beroep op het standpunt gesteld dat verweerder ten onrechte zijn aanvraag heeft afgewezen. Eiser meent dat hij voor zover mogelijk consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen over zijn reis heeft afgelegd. In het licht van zijn relaas en de wijze waarop de reis heeft plaatsgevonden kan in alle redelijkheid niet worden tegengeworpen dat eiser de namen van de chauffeurs niet kan noemen en dat hij geen beschrijving kan geven van de plaatsen waar hij doorheen is gereisd en de wijze waarop de grenscontroles zijn gepasseerd. Eiser meent dat het mogelijk is dat hij dit niet heeft waargenomen althans de waarneming hiervan niet kan reproduceren. Verweerder dient rekening te houden met de omstandigheid dat eiser zich in een stressvolle situatie bevond waardoor zijn waarnemingsvermogen niet optimaal functioneerde en dat de reis voornamelijk in de nachtelijke uren heeft plaatsgevonden. Eiser stelt dat verweerder nalaat om deze omstandigheden te betrekken bij zijn besluitvorming. Voorts stelt eiser dat hij slechts het passeren van één grenscontrole bewust heeft meegemaakt. De bestuurster van de auto overhandigde bij deze grenscontrole alle documenten. Eiser meent dat het niet ondenkbaar en onredelijk is om aan te nemen dat het om diverse redenen, zoals efficiency of omkoping, zeer goed mogelijk is dat er wordt afgeweken van de algemene lijn dat iedere persoon die niet de nationaliteit bezit van één van de lidstaten van de Europese Unie bij inreis van het Schengengebied verplicht is om persoonlijk zijn of haar grensoverschrijdingsdocumenten te overhandigen. Voorts overweegt eiser dat verweerder bij zijn beoordeling of eiser aannemelijk heeft weten te maken dat hij langere tijd zonder verblijfstitel dan wel enig ander identiteitsbewijs heeft kunnen verblijven in de Russische Federatie rekening had moeten houden met de omstandigheid dat eiser zich langdurig schuil

heeft kunnen houden in het grensgebied tussen Georgië en de Russische Federatie omdat dit lange tijd oorlogsgebied was. Door hierop niet in te gaan in de thans bestreden beschikking heeft verweerder in strijd met het motiveringsbeginsel gehandeld. Daarnaast had verweerder de omstandigheid dat eisers vrouw een poging heeft gedaan om het verblijf aldaar te legaliseren toen de wijkagent niet meer niet meer tegen betaling hun verblijf oogluikend wilde toezien, bij zijn besluitvorming moeten betrekken. Ten aanzien van de stelling van verweerder dat het verblijf in de Russische Federatie mede op grond van het resultaat van de taalanalyse van eisers zoon ongeloofwaardig wordt geacht, stelt eiser dat het Armeens dat zijn zoon spreekt het Armeens is dat hij met zijn moeder en andere Armeniërs sprak aan de kust van de Zwarte Zee. Daarnaast meent eiser dat verweerder niet zondermeer kan verwijzen naar de taalanalyse aangezien hij in zijn procedure niet nadrukkelijk hiervan op de hoogte is gesteld. Ten gevolge hiervan is eiser niet in de gelegenheid gesteld om de taalanalyse van gemotiveerd commentaar te voorzien dan wel een contra-expertise te laten verrichten. Voorts stelt eiser dat er gezien de zeer gedetailleerde verklaringen in het nader gehoor, van zijn asielrelaas een positieve overtuigingskracht uitgaat. Verder voert eiser aan dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van redenen van humanitaire aard aangezien niet gesteld kan worden dat eiser zich heeft weten te handhaven in een derde land na zijn vlucht uit Azerbeidzjan. Eiser heeft in zijn relaas de redenen hiervan nader geconcretiseerd. Verweerder heeft in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel gehandeld aangezien hij deze redenen onvoldoende in zijn besluitvorming heeft betrokken. Ten slotte meent eiser dat hij niet terug kan keren naar Azerbeidzjan aangezien hij en zijn familie geen beroep kunnen doen op het staatsburgerschap van Azerbeidzjan vanwege het ontbreken van documenten.

Beoordeling van het beroep

2.4. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of
- c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst.

2.5. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.6. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Azerbeidzjan zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een verblijfsvergunning op die grond moet worden verleend.

2.7. Ingevolge artikel 31, eerste lid, Vw 2000, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlenen vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover verweerder aannemelijk te maken. Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f van dit artikel, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser geen documenten heeft overgelegd waarmee zijn reisroute kan worden vastgesteld en voorts, dat dit aan eiser valt toe te rekenen omdat hij geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over zijn reis heeft afgelegd. De verklaringen van eiser dat hij gedurende de reis sliep, dat hij zich in een stressvolle situatie bevond en dat de reis 's nachts plaatsvond alsook eisers stelling dat er zich uitzonderingssituaties kunnen voordoen waarbij er geen persoonlijke controle plaatsvindt bij inreis van het Schengengebied, kunnen hieraan niet afdoen.

In het licht van het vorenstaande dient ingevolge artikel 31 Vw 2000, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 737, nr. 3, p. 40/41) en volgens de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels het relaas niet alleen consistent en niet onaannemelijk te zijn, doch mogen daarin ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

Verweerder heeft, naar het oordeel van de rechtbank, in de bestroden beschikking, in samenhang met het voornemen, afdoende gemotiveerd dat het asielrelaas van eiser aan deze eisen niet voldoet. De rechtbank neemt deze overwegingen over en laat bij haar oordeel vooral wegen dat uit de taalanalyse van eisers zoon, d.d. 27 juli 2000, blijkt dat hij standaard het Oost-Armeens spreekt dat in de republiek Armenië wordt gesproken en dat voorts, uit de kwaliteit van zijn Russisch en Armeens blijkt dat hij een lagere Armeense schoolopleiding heeft genoten. Middels de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 13 oktober 2005 is in rechte vast komen te staan dat verweerder van de inhoud van de taalanalyse heeft mogen uitgaan, althans van de juistheid en volledigheid. Daarnaast heeft eiser geen concrete aanknopingspunten aangedragen om aan de juistheid en volledigheid van het verslag van de taalanalyse te twijfelen. Voorts is het ingevolge hoofdstuk C8/ 3.3.5 Vw 2000, landgebondenteleid Azerbeidzjan, aan eiser om aannemelijk te maken dat hij zonder verblijfstitel dan wel enig ander (identiteits)document langdurig in de Russische Federatie heeft kunnen verblijven. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft mogen concluderen dat eiser dit niet aannemelijk heeft weten te maken. De omstandigheid dat eiser een tijd lang verbleef in oorlogsgebied doet hieraan niet af. Ook de omstandigheid dat eiser zijn verblijf heeft proberen te legaliseren leidt niet tot een ander oordeel nu eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij geen legale verblijfspositie of tijdelijke bescherming in de Russische Federatie heeft kunnen verkrijgen. Gelet op het bovenstaande, is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft

kunnen stellen dat het door eiser gestelde verblijf in de Russische Federatie ongeloofwaardig is en dat derhalve beoordeeld dient te worden of eiser in Azerbeidzjan te vrezen heeft voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

2.8. De rechtbank is van oordeel dat verweerder terecht heeft mogen aannemen dat eiser geen aanspraak op een verblijfsvergunning aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000 kan ontlenen. De omstandigheden die volgens eiser geleid hebben tot het vertrek uit Azerbeidzjan geven naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding om te concluderen dat eiser gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging door de autoriteiten van Azerbeidzjan en voorts, dat hij bij terugkeer in Azerbeidzjan onderworpen zal worden aan een door artikel 3 EVRM verboden behandeling.

2.9. Voorts is er geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet is gebleken van zodanige klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van vertrek uit het land van herkomst dat van eiser niet verlangd kan worden terug te keren. Eiser heeft na zijn vertrek uit het land van herkomst langer dan zes maanden in een derde land verbleven. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid het standpunt kunnen innemen dat eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij zich niet heeft kunnen handhaven in dit derde land. Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 evenmin aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

2.10. De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft mogen concluderen dat eiser met zijn gezin kan terugkeren naar Azerbeidzjan. Dit, gezien het bovenstaande en de omstandigheid dat met de uitspraak van 26 juni 2006 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, in de zaak van de echtgenote van eiser (Awb 06/25616) is vast komen te staan dat verweerder in redelijkheid heeft mogen concluderen dat zij niet aannemelijk heeft weten te maken dat zij buiten haar schuld Nederland niet kan verlaten.

2.11. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

2.12. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

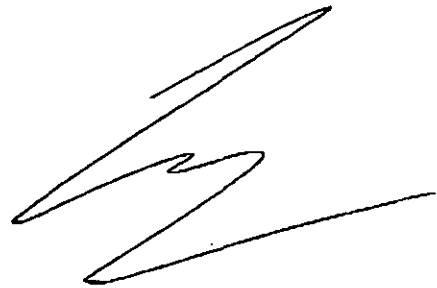
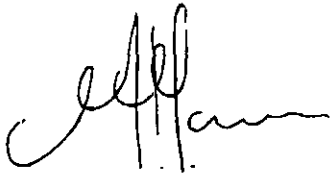
Zaaknummer: Awb 06/23673

blad 7

3. Bestissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. L.W. Janssen en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van mr. M.K. van Haren als griffier op 22 juni 2007.

VOOR AFSCHRIJF CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: **28 JUN 2007**

HANSMA & JANSE
ADVOCATEN EN PROCUREURS

mr. U. H. Hansma
mr. H. J. Janse
mr. F. van Dijk

heresingel 18-1
9711 ET Groningen
tel. 050 - 3133433
fax. 050 - 3133533
email info@hansmacnjanse.nl

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
4295 B	14 JUL 2007
ZAAKNR.	4905
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

per post en per telefax: 070 - 365 13 80

Datum 14 juli 2007
Inzake de heer geboortedatum van Azerbajdsjaanse nationaliteit
Uw referentie
Onze referentie FvD/05.226; AWB 06/23673; IND nr: 0210.30.8044
Betreft hoger beroep uitspraak Rechtbank 's-Gravenhage zittingsplaats Groningen, d.d. 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007

Geeft eerbiedig te kennen,

Appellant is de heer geboortedatum van Azerbajdsjaanse nationaliteit, thans verblijvende te in deze zaak woonplaats kiezende te Groningen aan de Heresingel 18 (9711 ET), ten kantore van advocaat en procureur mr. F. van Dijk, die hierbij verklaart door appellant bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep.

Appellant heeft op 30 oktober 2002 een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij beschikking van 24 april 2006 heeft verweerder afwijzend op de aanvraag beslist.

Tegen deze beschikking is bij beroepschrift van 15 mei 2006 beroep ingesteld. Bij uitspraak van 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen het beroep ongegrond verklaard.

Tegen laatstgenoemde uitspraak, die hierbij in afschrift wordt overgelegd als productie 1*, keert zich dit appelschrift.

Het appelschrift berust op de navolgende grieven.

Grief 1

Verweerder heeft in het bestreden besluit gesteld dat het verblijf in de Russische Federatie mede op grond van het resultaat van de taalanalyse van eisers zoon ongeloofwaardig moet worden geacht. Mede om die reden kan van het asielverzoek geen positieve overtuigingskracht uitgaan.

Appellant heeft daartegen in beroep aangevoerd dat verweerder niet zonder meer kan verwijzen naar een in de zaak van de echtgenote en zoon uitgebrachte taalanalyse. Appellant

ING 66.18.72.254 t.n.v. Stichting Dordengelden mrs. Hansma en Janse
Hansma & Janse Advocaten en Procureurs is een associatie waarin de advocaten een eigen praktijk uitoefenen.

HANSMA & JANSE

ADVOCATEN EN PROCUREURS

is daarvan immers niet nadrukkelijk op de hoogte is gesteld, tengevolge waarvan appellant niet voldoende in de gelegenheid is gesteld de taalanalyse van gemotiveerd commentaar te voorzien dan wel een contra-expertise te laten verrichten.

De Rechtbank overweegt dat middels de uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage van 13 oktober 2005 in de zaak van de echtgenote en zoon van appellant in rechte is komen vast te staan dat verweerder van de inhoud van de taalanalyse heeft mogen uitgaan, althans van de juistheid en volledigheid.

Appellant stelt dat de Rechtbank heeft miskend dat ongeacht de procedure van de echtgenote en eiseres, waarin eerdergenoemde taalanalyse ten grondslag wordt gelegd aan de besluitvorming, verweerder gehouden is appellant, indien de taalanalyse ten grondslag wordt gelegd aan de besluitvorming in onderhavige zaak, volledig te informeren omtrent de totstandkoming van de taalanalyse en de mogelijkheden om de taalanalyse van kritisch commentaar te voorzien, de bandopnames ter beschikking te stellen voor een contra-expertise, en een termijn te verlenen waarbinnen de contra-expertise dient te worden uitgebracht. Dit is niet geschied. Appellant is die mogelijkheid niet geboden.

Dit is in strijd met de door verweerder in deze te betrachten zorgvuldigheid en met het beginsel van "equality of arms". Om die reden had het bestreden besluit moeten worden vernietigd en dient de bestreden uitspraak te worden vernietigd.

Grief 2

Ten aanzien van de (overige) omstandigheden die appellant heeft aangedragen om aannemelijk te maken dat appellant langdurig in de Russische Federatie heeft verbleven zonder verblijfstitel dan wel enig ID-document, stelt de Rechtbank zonder nadere motivering dat dit niet af doen aan de conclusie dat appellant hierin niet is geslaagd.

Al is er sprake van een marginale toetsing, de rechtbank dient te motiveren waarom de besluitvorming van verweerder de marginale toets der kritiek kan doorstaan.

Voor zover de Rechtbank dit motiveert door te overwegen dat de omstandigheid dat appellant heeft geprobeerd het verblijf te legaliseren niet leidt tot een ander oordeel omdat eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij geen legale verblijfspositie heeft weten te verkrijgen, dient te worden opgemerkt dat een dergelijke cirkelredenering niet overtuigt.

Redenen waarom:

Appellant U primair verzoekt:

- de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage van 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007 te vernietigen, één en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding, alsmede
- te doen wat de rechtbank had behoren te doen, namelijk het beroep gegrond te verklaren met veroordeling van verweerder in de kosten van het geding bij de rechtbank als voornoemd, vernietiging van de beslissing van verweerder van op de asielaanvraag en met de opdracht aan verweerder om een nieuwe beslissing te nemen op de asielaanvraag met inachtneming van hetgeen uw Afdeling heeft overwogen.

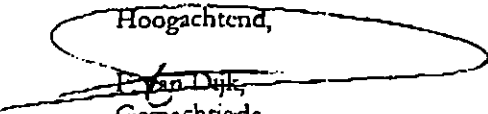
en subsidiair:

HANSMA & JANSE
ADVOCATEN EN PROCUREURS

- de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage van 22 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007 te vernietigen, één en ander met veroordeling van verweerder in de kosten van dit geding, alsmede
- de zaak, voorzover nodig, terug te verwijzen naar de rechtbank 's-Gravenhage, teneinde een nieuwe uitspraak in beroep te doen en voor het overige te doen wat de rechtbank had behoren te doen.

Hoogachtend,

Gemachtigde

* Productie(s): 1